

Conferència Internacional contra el canvi climàtic

ERNEST SURIA RUIZ
SECR. MEDIAMBIENT I
FORMACIÓ SINDICAL

El desembre de 1997 es va signar l'anomenat Protocol de Kyoto, el qual i no després de grans dificultats, perseguia que els països industrialitzats disminuïssin l'emissió de gasos d'efecte hivernacle que són els responsables de l'escalfament global del planeta. Segons les xifres de l'ONU, es preveu que la temperatura mitjana de la superfície del planeta augmenti entre 1,4 i 5,8 graus centígrads d'aquí a l'any 2100. Aquests can-

vis repercutiran greument en l'ecosistema mundial i en conseqüència també en l'economia de tot el món. Es pretenia amb aquest acord disminuir almenys un 5% pel que fa al nivell de 1990 les emissions de 6 gasos que són els responsables de l'escalfament global. Aquest protocol representa un important pas cap endavant en la lluita contra l'escalfament del planeta ja que conté objectius obligatoris i quantificats de limitació i reducció de gasos d'efecte hivernacle. El novembre de 2009 ja eren 187 països els que van ratificar el protocol però desgraciadament Estats Units, que és el major emissor del món d'aquests gasos d'efecte hivernacle, no l'han ratificat mai, igual que la Xina i l'Índia, que són dos països en vies de desenvolupament però també amb volums de contaminació creixents.

A prop de la finalització de la vigència d'aquest protocol, ja que la seva durada acaba en 2012, es posen les esperances en la cimera de Durban, encara que aviat s'esva-

Paisatge de la Serra de la Tramuntana. Foto wikipedia.org

eixen aquestes esperances i surten a la llum les dificultats que alguns països posen al fet que s'arribi a cap acord vinculant i una altra vegada són els països més contaminants del món els que es neguen a acceptar cap acord que suposi alguna obligació de reducció d'aquests gasos d'efecte hivernacle. Estats Units anteposa interessos econòmics a qualsevol decisió. Fa l'efecte que pensen que el seu país està per darrere tecnològicament quant al desenvolupa-

ment d'energies renovables i per tant prefereixen no signar cap acord que limiti les seves emissions fins a desenvolupar aquestes tecnologies sense dependre d'altres països encara que per això es posin en perill els objectius establerts. Al final solament s'ha aconseguit prorrogar el Protocol de Kyoto fins al 2015, o 2017, amb un simple compromís d'aconseguir un acord vinculant en el qual estiguin tots els països l'any 2020.

Segons el secretari confederal de

Medi Ambient de CCOO, Llorenç Serrano, que ha participat com a membre de la delegació internacional dels sindicats, ha qualificat el resultat d'aquesta cimera com d'una profunda decepció.

Per la Confederació Sindical Internacional (CSI), de la qual forma part CCOO, la falta d'un acord ambiciós es traduirà en danys irreversibles per a milions de treballadors, en termes de seguretat alimentària, proliferació de catàstrofes, pèrdua de salut pública i crisi d'ocupació. En cap moment la cimera ha tingut possibilitats d'abordar els compromisos que el planeta i la humanitat necessiten, això és, uns majors objectius de reducció d'emissions, polítiques d'adaptació als efectes ja irreversibles de l'escalfament global, el desenvolupament d'una agenda cap a societats més justes i equitatives i cap a una economia sostenible, amb ocupacions decentes i de qualitat. El moviment sindical haurà de redoblar els esforços en el procés de desenvolupament dels acords de Durban i davant la futura COP18 a Qatar. L'elecció d'aquest país, que es caracteritza per la negació de drets laborals i cívics, fa més necessària que mai la pressió prèvia a cada país i als governs perquè les conferències del clima responguin d'una vegada per sempre als reptes de l'escalfament global.

Molt més que un problema dels i les joves

L'atur juvenil ens parla dels problemes estructurals del mercat laboral

DIANA BORRÀS
GABINET TÈCNIC.
SECR. GENERAL

Des de que s'inicià la gran crisi l'any 2008 ens hem enfrontat a un deteriorament del mercat de treball que es concreta en una elevadíssima taxa d'atur i en una creixent dificultat per accedir al mercat de treball, ja sigui des de la situació de desocupació com des de la situació d'estudiant. D'altra banda, els efectes no són únicament de tipus quantitatiu i

des de l'inici de la crisi la qualitat de l'ocupació s'ha vist cada cop més compromesa, en bona part per l'escàs dinamisme econòmic i empresarial però també per la nova normativa laboral que ha suposat un deteriorament de les condicions de treball.

La situació afecta el conjunt de la població treballadora assalariada però és especialment intensa entre la població jove, tal i com ens recorden els diferents informes de la Unió Europea, de l'OCDE (Organització per a la Cooperació i el Desenvolupament Econòmic) i de l'OIT (Organització Internacional del Treball). La situació, que és greu al conjunt dels països occidentals, és especialment adversa en el cas d'Espanya. Al nostre país la taxa d'atur juvenil per a menors de 25 anys creix en dos anys en 17 punts percentuals i l'any 2010 és del 41,6%, el doble que a la UE-27.

Davant aquestes dades no és d'estranyar que el Govern estatal impulsés mesures destinades a

reactivar l'ocupació amb actuacions específiques dirigides al col·lectiu de persones joves. El que no era ni és normal és que aquestes mesures suposessin una nova aposta per la precarització de les relacions laborals i que no es prenguessin en consideració un dels principals ensenyaments que se'n deriven de l'anàlisi de les dades que proporciona l'enquesta de la força del treball (International Labour Force, a Espanya Enquesta de Població Activa) i que recullen els diferents informes dels organismes internacionals abans citats: que la transició cap a un lloc de feina estable és més difícil a mesura que s'acumulen contractacions irregulars, que les primeres experiències laborals tenen un efecte a llarg termini i que l'acumulació de contractacions precàries –temporals, parcials, beques- suposen més entrades i sortides del mercat laboral. A això cal afegir que les relacions laborals temporals són fàcilment destructibles.

L'aposta per la desregulació del mercat de treball com a instrument per a millorar les taxes d'ocupació no és nova i es remunta al nostre país a l'any 1984, quan la reforma de l'Estatut dels Treballadors va suposar la ruptura amb la causalitat de la temporalitat. Des de llavors les mesures flexibilitzadores s'han succeït donant lloc a una concentració de la precarietat entre les persones que van accedint al mercat laboral, entre les quals tenim als i les joves, les persones inactives, especialment dones, les persones aturades i les persones immigrades. Ens trobem, per tant, que les elevades taxes de temporalitat i atur entre la població jove no són el problema d'un col·lectiu sinó que són l'indicador més clar dels greus problemes estructurals que té el conjunt de la nostra economia, el nostre model productiu i les nostres relacions laborals. A mode de cloenda vull exposar aquí algunes de les dades relatives al mercat laboral juvenil 16-

29 anys de les Illes Balears que en el Gabinet Tècnic hem extret de l'explotació de les microdades de l'Enquesta de Població Activa i que ens parlen ben clarament d'aquesta realitat. Entre l'any 2008 i l'any 2010 l'ocupació de les persones joves de 16 a 29 anys ha baixat en un -22,8%. En total parlem de 26.000 llocs de feina menys, i la xifra suposa el 66,3% del total d'ocupacions destruïdes en aquest període bianual. De manera paral·lela l'atur juvenil puja un 74,2% i el 2010 tenim 42.700 aturats/des joves més que no al 2008. En l'actualitat la taxa d'atur juvenil és del 32,5% quan el 2008 era del 17,6%. Entre els joves adolescents (entre 16 i 19 anys) la taxa d'atur passa del 39,7% al 71,1%. Com veiem, les dades ens diuen que per millorar la taxa d'ocupació s'ha de millorar l'ocupació juvenil. Seria desitjable i és sens dubte necessari que aquesta millora sigui qualitativa i no solament quantitativa i que no oblidem que és un fet constatat empíricament que la transició cap a un lloc de feina estable i digne és fa més difícil a mesura que una persona acumula relacions laborals de curta durada.